

že žalobce neprokázal, neboť ani netvrdil, že kurs švýcarského franku od doby dlužného plnění do doby skutečného zaplacení klesl, nýbrž založil žalobní nárok na tom, že kurs švýcarského franku se změnil proti československé koruně, která zatím v kursu stoupla. Pokud však žalobce neprokázal, že se znehodnotil, pokud se týče, že ztratil na své vnitřní hodnotě a nákupní síle švýcarský frank, obdržel v době skutečného zaplacení 2.162.66 švýcarských franků rozsudkem krajského soudu ze dne 26. ledna 1925 právoplatně jemu přisouzených plnou jistinu a škoda, kterou žalobci způsobil žalovaný prodlením vymíněného placení této dlužní jistiny, spočívá tudíž jen v úrocích žalobci zmíněným rozsudkem již přisouzených. Kdyby žalobce měl, jak míní, obdržeti v době skutečného zaplacení tolik československých korun, kolik svého času při nižším kursu československé koruny vynaložil na zakoupení švýcarských franků, byl by zřejmě neodůvodněně obohacen, neboť mohl by si za ony československé koruny při nesporném rozpětí kursu 1.370 až 651 Kč opatřiti nyní skoro jednou tolik švýcarských franků stejné vnitřní hodnoty a nákupní síly, což by znamenalo neodůvodněné rozmnožení jeho jmění na úkor žalovaného. Posoudili tudíž nižší soudové věc po právní stránce úplně správně a také v souladu s rozhodnutím nejvyššího soudu, uveřejněným ve sb. n. s. pod čís. 4114, týkajícím se případu zcela podobného. V důsledku toho nebylo ani zapotřebí, prováděti důkazy dovoláním postrádané, a nelze vytýkati řízení odvolacího soudu vadnost, protože tyto důkazy nebyly připuštěny a provedeny. Nedůvodnému dovolání, jež jinak odkazuje se na správné důvody napadeného rozsudku, nebylo proto vyhověno.

#### Čís. 7041.

**Jde o ustanovení dědice, bylo-li v posledním pořízení po vypočtení jednotlivých věcí uvedeno, že ostatní případně určité osobě.**

**Škrty a opravy některých ustanovení poslední vůle nemají v zápětí odvolání ustanovení jimi nedotčených, pokud není prokázána vůle pořizovatelova, odvolati je tímto způsobem.**

**Škrty a změny, provedené v holografní závěti cizí rukou, neodnímají poslední vůli povahy holografní závěti.**

(Rozh. ze dne 5. května 1927, Rv I 1736/26.)

K pozůstalosti po Magdaleně H-ové přihlásila se ze závěti Zdenka H-ová, ze zákona bratr zůstavitelčin František P. Byv poukázán na pořad práva, domáhal se František P. neplatnosti posledního pořízení. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Nesprávné právní posouzení vidí žalobce v tom, že soud první stolice spatřuje ve výrazu závěti »ostatní případně mé neteři Zdeňce H-ové« její ustanovení za dědičku, a to proto, že nebylo tu použito pořizovatelkou výrazu »dědic«. Leč zákon nikde nepředepisuje, že ze závěti dědic musí býti výslovně jako takový označen (§§ 552, 553, 564 obč. zák. a contr.); nezáleží tudíž na slovech, jakými byl kdo dědicem

ustanoven, nýbrž na tom, zda je z pořizovatelova výroku podle pravidel vykládacích patrné, že někoho a koho povolal za dědice. Je jasno, že Magdalena H-ová ve svém posledním pořízení ze dne 18. července 1922 ustanovila slovy shora uvedenými za dědičku žalovanou, určivši, by dostala veškeré její jmění, jež zbude po vyplacení odkazů (§ 532, 552 obč. zák.). Soud první stolice již uvedl, že v tomto sporu nebylo třeba zjišťovati, kdo provedl opravy a škrty v závěti, neboť netýkají se ustanovení dědice, nýbrž pouze odkazů a odkazovníků, a prohlásil-li znalec, že pořizovatelka závěti psala, a nevykazuje-li ona část, v níž ustanovena dědička, žádných oprav, nebylo třeba zjistiti, kdo provedl opravy a škrty; není tu tedy neúplnosti a vadnosti řízení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

### Důvody:

Žalobce uplatňuje proti odvolacímu rozsudku dovolací důvody § 503 čís. 2 a 4 c. ř. s. Vadu řízení spatřuje v tom, že se odvolací soud připojil k názoru prvního soudu, že není potřeba zjišťovati, kdo provedl opravy a škrty v poslední vůli, protože se netýkají ustanovení dědice, nýbrž pouze odkazů a odkazovníků. Než odvolacímu soudu je přisvědčiti v tom, že tuto okolnost nebylo potřeba zjišťovati, protože nemá významu pro ustanovení dědice. Ta část poslední vůle, v níž spatřují nižší soudy ustanovení dědice, není opravována. Škrty a opravy mohou ovšem zrušiti jednotlivá ustanovení poslední vůle, ale nelze tvrditi, že tím byla odvolána také ustanovení jimi nedotčená, pokud není prokázána vůle zůstavitelova, že měl úmysl takto je odvolati (§§ 717, 721 obč. zák.). V tomto případě nebyl takový úmysl zůstavitelčin zjištěn. Je tedy pro tento spor nerozhodno, kdo a kdy v poslední vůli škrta a opravoval. Dovolatel tvrdí, že, i když škrty a opravy jsou pouze v části poslední vůle, pozbývá celá listina hodnověrnosti. To však je věcí posouzení důkazu, kterou rozhodly nižší soudy proti mínění dovolatelovu. Dovolací soud je pak vázán oceněním důkazů odvolacím soudem.

Dovolatel vytýká, že odvolací soud posoudil věc nesprávně po právní stránce, uznáv, že listina, o níž se ve sporu jedná, je poslední vůli. Tím patrně míní, že ji neprávem uznal za závěť. Avšak dovolací soud se připojuje k výkladu zmíněné listiny, v níž spatřuje ustanovení Zdeňky H-ové za dědičku. K dotyčným důvodům odvolacího rozsudku není co připojiti.

Dovolací soud se nemůže připojiti k mínění dovolatelovu, že škrty a změny provedené v poslední vůli, byly-li provedeny jinou rukou, než zůstavitelčinou, odnímají poslední vůli povahu holografické závěti, a že závěť nemá náležitosti závěti allografické, protože není podepsána svědky poslední vůle. Takové změny provedené snad nepovolnou rukou nemohou dodatečně změnit povahu poslední vůle. Kdyby bylo mínění dovolatelovo správným, bylo by možno podvodným padčláním holografické závěti zbaviti ji platnosti. K takovému výkladu však neposkytuje zákon opory.